

[Justitsministeren.]

lovgivninger, også da vi gennemførte ændringen i 1970, der jo medførte nogen forøgelse, som det er påvist, af svangerskabsafbrydelser, i hvert fald for kvinder over 38 år.

Fru Else-Merete Ross rejste spørgsmålet om, hvorvidt vi vil lade undersøge, i hvilken grad gratis præventive midler eller tilskud til præventive midler kan opvejes ved besparelser på hospitalsbudgettet. På forhånd er jeg tilbøjelig til at tro, at selv en undersøgelse heraf vil være forbundet med et meget usikkert skøn; der er så mange usikre faktorer i forbindelse hermed, men jeg kan love så meget, at vi vil tage spørgsmålet op til overvejelse sammen med indenrigsministeriet, hvor det jo nærmere hører hjemme end hos os. Men jeg kan for så vidt svare positivt, at vi vil tage det op til overvejelse. Længere har jeg vist ikke lov til at gå.

Hr. Per Dichts skattemæssige betragtninger skal jeg nok afholde mig fra at kommentere. Hvis hr. Per Dich har noget at beklage sig over i den henseende, er det i hvert fald ikke mig, men min kollega, og jeg vil tilråde, at spørgsmålet bringes på bane over for rette vedkommende.

Jeg takker fru Hanne Budtz, fordi hun så klart tog afstand fra, at man misbruger folkeafstemningsprincippet til at afgøre den lovgivning, vi her behandler.

Jeg må også vende mig imod hr. Burgdorfs bemærkning om, at gamle kulturer gik til grunde på grund af umoralitet. Hvor ved man nu det fra? Er det ikke en meget flot bemærkning? Der kan nok også tænkes at have været andre årsager til, at gamle kulturer gik til grunde end denne, og hvad ligger der egentlig i dette: umoralitet, er det usædelighed eller drikfældighed? Der kan jo tænkes så meget. Men der har nok været andre gode grunde, f. eks. at der har været ydre og indre fjender, der har slået de gamle kulturer ned.

Sluttelig vil jeg sige til hr. Djurhuus, at jeg kan bekræfte, at loven ikke kommer til at gælde for Færøerne, før færingerne selv har haft lejlighed til at tage stilling til den.

Falk Hansen: Jeg skal ikke skjule, at det var med nogen undren, jeg lyttede til hr. Thestrups indlæg. Ved en af de tidligere behandlinger af svangerskabsloven sagde hr. Thestrup, at han var ked af, at jeg havde kaldt ham en hykler, men gav mig senere en undskyldning, idet jeg ikke havde gjort det. Jeg sagde ved den lejlighed, at det kunne jeg aldrig drømme om, og jeg holder selvfølgelig, hvad jeg lover.

Men jeg vil gerne sige, at jeg synes, hr. Thestrups evne til at vende på en tallerken er mere enestående, end jeg egentlig havde forestillet mig. Hr. Thestrup siger, at dette lovforslag strider imod religiøse og etiske opfattelser hos store dele af befolkningen. Det er jeg ikke uenig med hr. Thestrup i, men det gør hr. Thestrups lov fra 1970 også. For det var nemlig hr. Thestrups lov i 1970, der stort set indførte fri abort i dette land. Som nævnt tvinges imidlertid ingen efter dette lovforslag til at foretage sig noget, som strider imod deres etiske eller deres religiøse indstilling.

Med hensyn til folkeafstemning vil jeg gerne sige, at det må jeg vende mig imod af flere grunde. For det første må jeg vende mig imod det, fordi jeg synes, det er urimeligt, da der jo er tale om en lov, som ikke gælder for alle, men for dem, som vil gøre brug af den. Derfor kan det synes urimeligt, at folk, som alligevel ikke kunne drømme om at anvende den, skal være med til at afgøre, om den skal gennemføres eller ej.

Lad det nu være, men dertil kommer, at hr. Thestrup ved at bringe lovforslaget til folkeafstemning sætter folk i den ejendommelige situation, at de skal stemme enten for dette lovforslag, der indfører fri adgang til svangerskabsafbrydelse, eller imod og dermed for bevarelse af hr. Thestrups lov, der åbner mulighed for omkring 92 pct. af kvinderne for at få afbrudt deres svangerskab. Hvis man har nogen form for etisk holdning til dette spørgsmål, må det være aldeles utilfredsstillende at skulle træffe valg imellem disse to muligheder.

Der er i denne sag, som jeg har sagt tidli-